

det for meget urigtigt af mig, om jeg vilde udtale den her i dette Dieblit, og jeg tillader mig at formene, at det er urigtigt af den ærede Forslagsstiller, at han vil forlede Thingets Medlemmer (Afbrydelse af S. A. Hansen.) — dersom dette Udtryk „forlede“ slæder det ærede Medlem, vil jeg sige: bevæge Thingets Medlemmer, dersom han maaffe tager mindre Anstød af dette Udtryk, til at udtale, hvad der staar i de to første Forslag. Rigsdagens Opgave er at bestemme, hvad der skal være Lov; men her er ikke Tale om, at Folkethinget for sit Bedkommende skal udtale, hvad det mener, der for Fremtiden bør gjælde i de Forhold, hvorom der her er Tale. Det kunde ganske vist Folkethinget have en god Mening om, thi man bevæger sig her paa et Omraade, hvor det, som den ærede Forslagsstiller nyligt sagde, ikke vil falde vanskeligt for Thingets ærede Medlemmer at danne sig deres Mening og udtale den. Men herom er Talen ikke; Spørgsmaalet er, om Thinget skal udtale, hvad der skal anses at være gjældende Lov. For at afgjøre dette, maa man imidlertid gaa ind paa Undersøgelser, som jeg meget tvivler paa, at de ærede Medlemmer af dette Thing have anstillet, og som jeg, det tilføjer jeg, har megen Tvivl om, at alle ærede Medlemmer ville finde tilstrækkelig Tid og Leilighed til at anstille; førend Afgjørelsen skal træffes. Jeg kan her berøbe mig paa den ærede Forslagsstillers egen Udtalelse. Han har, idet han gjorde nogle Ord, som af den høitærede Justitsminister ere yttrede paa et andet Sted, til sine, udtalt, at det her kom an paa den rettlige Betragtning, som gaar igjennem en lang Lovgivningsperiode. Ja, jeg tillader mig at henstille til ærede Medlemmer, om de virkelig have gjort sig fortrolige med den rettlige Betragtning, som gaar igjennem en lang Lovgivningsperiode, saaledes at de med Fortrosthed om, at det, de sige, er rigtigt, kunne udtale, hvad der skal siges at være den sande rettlige Betragtning af dette Spørgsmaal; thi jeg gjentager det, her er ikke Tale om, hvad

man anser for det i og for sig Rigtige, hvad man mener, der bør finde Sted, net, Talen er om, hvad der skal siges at være den nu gjældende Ret. Det ærede Medlem har dernæst fremhævet meget stærkt, at det havde vist sig, at der ikke blot havde været forskellige Meninger i Administrationen tidligere og i den senere Tid, men at der fremdeles efter hans Mening endogsaa i den allernæste Tid var Strid mellem Indenrigsministerens og Justitsministerens Opfattelse i denne Henseende. Hvorvidt han har Ret i denne sidste Paastand eller ikke, skal jeg ikke indlade mig paa, jeg holder mig til den ærede Forslagsstiller, som altsaa har sagt, at der endog i dette Dieblit var delte Meninger mellem de to Ministre, hvem dette Spørgsmaal maa siges at ligge nærmest, den Minister, under hvis Omraade disse Landhsforhold nærmest fortæie, og den Minister, der i særdeleshed maa være kaldet til at tale med, hvor der er Spørgsmaal om Lovfortolkning, nemlig Justitsministeren. Altsaa skal Folkethingets Medlemmer nu troste sig til at udtale en bestemt Mening om et Spørgsmaal, der vel maa erkjendes for at være tvivlsomt, til hvis rette Afgjørelse man skal have et Dverblik over en lang Lovgivningsperiode, hvorom der i Tidernes Løb har været delte Meninger i Administrationen, og hvorom der endnu er delte Meninger, det mener den ærede Forslagsstiller, mellem Justitsministeren og Indenrigsministeren. Dette tror jeg er Uret imod ærede Medlemmer. Jeg vil for mit Bedkommende sige, at naaget jeg maaffe uden Befædenhed turde mene vel ogsaa at kunne danne mig en Mening om dette Spørgsmaal, forsaavidt Alle være istand dertil, saa vilde jeg ikke anse det for rigtigt at udtale nogen Mening i dette Tilfælde, naar jeg staar her som Folkethingmand. Det er imidlertid ikke alene dert, det ærede Medlem har Uret, at han vil bevæge Folkethingets Medlemmer til at udtale en Mening, som jeg ikke tror kan være saaledes begrundet, som den burde være, i et saadant Tilfælde, men han har ogsaa Uret,